

К. М. МОРОНОВА

Материята на ДУШИТЕ НИ

Превод от английски
Карина Горанова

 cicla

Плейлист

1-800-273-8255 – Logic ft Alessia Cara, Khalid

Hold on – Chord Overstreet (slow/reverb)

Happiest Year – Jaymes Young (slow/reverb)

Dusk till dawn – Zayn & Sia (slow/reverb)

Control – Zoe Wees

Not about angels – Birdy

Slow dancing in a burning room – John Mayer

The night we met – lord huron

Never let me go – Florence and the machine

Genius – LSD

Thunderclouds – LSD

London Calling by Michael Giacchino

Sirens – Fluerie

Nine crimes – Damien rice

Seven devils – Florence

For the Damaged Coda – Blonde Redhead

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО

За някои читатели темите, засегнати в тази книга, могат да бъдат смущаващи и силно обезпокоителни. Това е мрачен романтичен трилър и моля да имате предвид, че съдържанието е предназначено само за пълнолетни.

Предупрежденията включват следното:

Ако сте чувствителни към някоя от следните думи, моля, не продължавайте с четенето на тази история: психично болен, психопат, луд, нормален.

Физическо насилие, подробно описани секс сцени, черен хумор, секс от омраза, унижение, сцени с кръв, самоубийство и желание за смърт (на моменти буквално), мисли за самонараняване (мазохизъм, на моменти буквално), травма от психическо насилие в детството, емоционално насилие, откровени сцени на смърт, сесии на травматична терапия, кинк към захапване, кинк към болка.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРКАТА

Това не е книга за мотивиране и себеусъвършенстване. Всичко е в сивата зона на морала и не е за хора, които не харесват книги с мрачна тематика. Това е дълбоко помятане в емоционалните и психичните заболявания по начина, по който аз ги виждам. Не всеки преживява депресията по един и същи начин.

В тази книга са романтизирани клиниките за рехабилитация и любовта между хора с психични разстройства.

В историята става дума за психично болни герои в измислена и нетипична обстановка – клиника за рехабилитация. **Бейкърсвил и „Харлоу Санктъм“ са измислени места и по никакъв начин не се основават на реални градове или институции.**

Героите се шегуват със заболяванията си и понякога омаловажават състоянието си. **Ако сте чувствителни към този аспект, моля, не четете книгата. Не омаловажавам сериозността на заболяванията им, а по-скоро изразявам чрез собствената си гледна точка и опит какво означава да живееш с депресия и психично разстройство.**

1

Уин

Родих се с проблемно сърце.

В буквален и преносен смисъл.

Повечето ми близки ме смятат за коравосърдечен злодей, а по ирония на съдбата страдам и от сърдечно заболяване, от което в крайна сметка ще умра. *Каква късметлийка съм само.*

Ако това е великият Божи замисъл за мен, значи всичко е наред.

Излизам от играта.

Кръвта се стича по върховете на пръстите ми. По-студена е, отколкото си мислех, че ще бъде. Някои казват, че е безболезнено, но всъщност боли много.

Кап, кап, кап – кръвта ми капе на плочките под мен и ми е все по-трудно да се съсредоточа. Трудно ми е да си спомня хубавите неща, които уж трябва да изплуват в съзнанието ми.

Сещам се само за лошите. За гнусните хора и нещата, които са изричали. Нещата, които и аз съм казала.

Авторът на поговорката за пръчките и камъните¹ е истински задник, не мислите ли? Болката от думите е

¹ Препратка към известната английска поговорка *Sticks and stones may break my bones, but words will never hurt me* – „Камъните и пръчките могат да счупят костите ми, но думите никога няма да ме наранят.“ – Бел. прев.

по-силна, отколкото ако те замерят с камъни. Благодаря му за опита да ме разубеди. Не се получи.

Казвам се Уин Колдфокс. На двайсет и шест години съм и искам да умра.

Искам да умра.

Ето – казах го.

Това променя ли нещо?

Шокира ли хората, които тайно знаеха, но продължиха да ме наричат с прозвища като *зло, нещастна кучка, чудовище?*

Отговорът е не, вероятно не, или може би съвсем малко.

Понякога тъмнината в мен си мисли, че именно това са искали през цялото време – най-сетне да се предам.

Е, добре дошли на скапаното цирково представление. Завесата най-сетне се спуска.

Никой никога няма да успее да обясни защо съм такава. Това е нещо, което човек трябва да изпита лично. Дълбока и празна дупка в плътта, която никога не се затваря, без значение с какво се опитваш да я запълниш. С какъвто и koniec да се опитваш да я зашиеш, тя зее и сърби. Авариен изход, който очаква търпеливо всеки, отклонил се от пътя.

Лекарят ми казва, че се дължи на химичен дисбаланс в мозъка ми, и мамка му, сигурно е прав. Това обаче не спира съвсем истинската, нехимична, сурова празнота, която опустошава цялото ми съществуване. Хапчетата не помагат, както винаги, и никой от терапевтите ми не може да разбере защо съм толкова сбъркана.

Мислят си, че се преструвам или нещо такова. Нека задаят.

Взiram се в белия таван на болничната стая и се опитвам да не гледам към брат си. Будна съм от поне час, а никой от двамата ни не е проронил и дума.

– Защо? – най-сетне пита Джеймс. Той е сключил ръце пред себе си и ги стиска толкова силно, че кокалчетата му са побелели. Тъмносиният му костюм е елегантен. Скъп. Черният часовник на китката му също е нов. Подарък от нова любовница? Подарък от самия него за това, че е толкова успешен? Дори не си правя труда да попитам.

– Недей, Джеймс. – Поемам дълбоко въздух, сядам в леглото и срещам погледа му с неохота.

– Защо не можеш просто да спреш да си *такава*? – отвръща брат ми и прокарва ръка по умореното си лице. Кафявите му очи са натезжали от мъка и гняв.

Да, защото аз съм *поискала* да съм такава, нали?

– Джеймс, опитах се да ти го обясня много пъти. Ти просто не разбираш и никога няма да го проумееш – промърморвам отегчено. Преди подобни въпроси ме разстройваха, но за щастие на тези, които не са го преживели лично, това чувство трудно може да бъде разбрано.

Джеймс свъсва вежди, отново сплита пръсти пред себе си и вдига ръце към устните си. Той ме гледа от ъгъла на стаята, заел замислена поза с лакти върху коленете си, сякаш съм освирепяло животно. Поклаща глава и през следващите няколко минути гледа мълчаливо през прозореца. Разположил се е в кичозен син стол, твърде износен и очевидно не съвсем удобен. Отпускам се в леглото, стискам чаршафите и загържам погледа си, за да не се налага да гледам надолу към китките си. Болят ме,

но ако не ги гледам, няма да се наложи да се изправя пред отвратителната реалност. Избягването на нещата винаги е било моят начин да се справя с тях. Ако не мисля за нещо, то просто няма значение. Денят ми продължава.

Стискам зъби и се опитвам да намаля напрежението помежду ни.

– Не беше нужно да идваш чак дотук.

Джеймс мрази болниците и най-вероятно всичко, свързано с тях – претоварените с работа медицински сестри, мрачните стаи, сивите завеси, които закриват малките прозорци, миризмата. Смъртта, която сякаш се е пропила в стените.

Джеймс мрази болниците, откакто мама почина.

Той се изправя и идва до леглото ми. Осъзнавам, че плаче, и сърцето ми се свива. Не съм го виждала да плаче никога преди, нито веднъж. Джеймс Колдфокс е суров човек, който крие чувствата си и не показва пукнатините в душата си. Джеймс е скрил истинската си същност зад бетонни стени, издигнати отдавна, но сега челюстта му трепери и той нежно хваща ръката ми, а сълзите му се стичат по кожата ми.

Поглеждам надолу към сивия под в шибаната мрачна стая. Не мога да понеса да го погледна в очите. *Знам*, че направих грешка.

Обаче съм страшно уморена. Как да му кажа, че искам да заспя завинаги? В легло от рози или в урна – няма значение. Навсякъде, само не тук.

Горя отвътре и ме боли.

Искам само болката да спре.

И аз трябваше да си издигна стени от бетон също като неговите. Опитах да съм уязвима, опитах да се отдам на *глупава* и неразумна любов. Често се чудя дали ако

не бях го направила, щях да съм различна. Сега стените ми са непробиваеми – нито някой може да влезе в тях, нито аз да изляза.

Джеймс стиска нежно ръцете ми с топлите си длани и промълвява:

– Да не би да се е случило нещо в работата? Или пак скъсахте с онзи задник Салем? Какво толкова лошо има в живота, че предпочиташ да умреш? – Той поклаща глава и гледа към пода. Не отговарям, а Джеймс продължава с треперещ глас: – Обичам те, Уин. Обичам те толкова много и искам да го знаеш. Ти си всичко, което ми остана на този свят.

Да, нещата в работата са страшно скапани. Дори не споменавам, че току-що напуснах третото си работно място за тази година.

Корпоративните офиси са истински лагери за самоубийци. Натъпкват те в офис клетка с размерите на кабинка в тоалетна и очакват да процъфтяваш в нея. *Да си донесеш саксии с цветя и семейни снимки.* Да слушаш как хората кашлят по цял ден и да гледаш в мъртвешки празните им очи от сутрин до вечер. Да чуваш как едн-кой си най-сетне се е пенсионира след цял живот, посветен на компания, която ще го замени след точно две седмици.

Салем беше просто скапаняк, с когото правех секс. Сексът беше посредствен, а след това той ми изневери. Изобщо не ми пука за него – край на историята с този идиот.

Ако не друго, думите на Джеймс, че съм единственото, което му е останало на света, би трябвало да ме мотивират да си стъпя на краката. Само че съм опитвала да го направя толкова много пъти и знам, че тъгата

никога не си отива. Нощите, които прекарвам, вперила поглед в мрака, са все така непрогледни.

– Искам да обсъдим настаняването ти в център за рехабилитация – казва Джеймс с наведена глава и сърцето ми се свива.

– Искаш да ме пратиш в лудница, така ли? – Опитвам се да дръпна ръката си, но той я държи здраво. Вдигам очи към неговите и гневът ми мигновено изчезва заради тъгата, която струи от душата му. Желанието ми да се съпротивлявам вече го няма. – Съжалявам. Знаеш ли, мисля, че решението може би е добро. – Притискам челото си с другата ръка, за да притъпя болезненото главоболие, което ме разкъсва отвътре. – Просто съм *страшно* уморена, Джеймс.

Той сяда до мен и поклаща глава.

– Ти нямаш вина, че си такава. Уин, преминавали сме през това безброй пъти, но знаеш ли какво? – казва той на по-висок глас и се изправя, а в очите му проблясва искра на болезнена надежда. – В този център за рехабилитация ще ти помогнат. С най-добра успеваемост са при лечението на хора като теб.

Лечението на хора като теб. Хора. Като теб.

Съзнанието ми е чума, която трябва да бъде излекувана, а *хората* като мен са прокълнати да търсят този мистериозен еликсир.

Ще бъде ли същата, когато се *излекувам*?

Ако се излекувам.

Кимам в знак на съгласие и повече от всичко искам да сменим темата към нещо не толкова депресиращо, като например времето. Готова съм на всичко, за да не говоря на тази тема, съгласна съм дори да обсъдим корпоративната работа на Джеймс, от която е толкова *щаст-*

лив. За всички обаче е видно, че душата му бавно умира. Това ни причинява реалният свят, нали? Свят, в който трябва да се мъчим по четиресет или даже повече часа седмично, а след като отидем в супермаркета, да се тревожим дали можем да си позволим хранителни продукти.

Все пак предполагам, че Джеймс се справя много по-добре от мен. Той може би изобщо не се тревожи за подобни неща.

– Та какво мислиш, ще получиш ли повишението?

– Шефът ми каза, че е сигурно и другия месец несъмнено ще ме повишат...

– Приятелю, времето за визитация мина. Съжалявам, но ще трябва да си тръгнеш – прекъсна го медицинската сестра от мъжки пол, който влиза бодро в стаята с банка за вливане и няколко бели кърпи в ръка. Черната му коса е оформена в перфектна прическа върху разкошната му глава, челюстта му е остра, а очите му са в много примамлив нюанс на синьото.

Той определено е красив, но начинът, по който ме гледа, някак си ме отблъсква. В погледа му няма съжаление както при всички останали медицински сестри. Изражението му е студено, някак кисело и може би малко любопитно.

Джеймс извърта очи, но ми се усмихва.

– Ще се върна утре. В случай че ти потрябва нещо, отседнал съм в хотела отсреща.

Махвам му с ръка, за да го отпратя.

– Ще се оправя някак си. Така или иначе тук няма да ми позволят да направя *нищо* – казвам шеговито, но на Джеймс не му се струва никак смешно. Медицинската сестра се изхилва студено, дръпва щорите и оставя хавлиите на масичката за кафе под прозореца.